

РЕШЕНИЕ

№ 9406

гр. София, 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **13507** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на А. Е. В., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. Г. В., срещу Решение № 2153-21-352 от 25.11.2025 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 от КСО е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № 730907/79 от 03.10.2025 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което на основание чл. 95, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 98, ал. 1 КСО е спряно изплащането на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя, считано от 01.02.2025 г.
Жалбоподателят - А. Е. В., излага доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила – основания за оспорване по чл. 146, т. 3 и 4 АПК.
Твърди, че пенсията му е превеждана, но не е била получавана поради извършени незаконосъобразни действия на частен съдебен изпълнител, включително налагане на заповед върху банковата му сметка. Поддържа, че пенсията представлява несеквестируем доход и върху нея не може да бъде насочено принудително изпълнение, поради което действията на съдебния изпълнител са довели до невъзможност да получава дължимите му суми. Твърди, че в резултат на това неправомерно е прието, че не е получавал пенсията си повече от шест месеца, което е послужило като основание за спиране на изплащането ѝ. Позицията си на разпоредбите на чл. 446 и чл. 446а от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) относно несеквестируемостта на определени доходи, както и на съдебната практика относно защитата на доходите с социален

характер. Сочи още, че е предприел действия за защита на правата си чрез подаване на възражения и жалби срещу действията на частния съдебен изпълнител, включително жалба до Софийски градски съд.

Прави искане съдът да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане за спиране на пенсията като незаконосъобразни. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни, тъй като са издадени при наличие на предвидените в закона предпоставки за спиране на изплащането на пенсията. Посочва, че съгласно данните в информационната система на Националния осигурителен институт за периода от февруари до юли 2025 г. пенсиите на жалбоподателя са били редовно превеждани до пощенската станция, но са били връщани като неполучени, поради което е било налице основанието по чл. 95, ал. 1, т. 3 КСО за спиране на изплащането на пенсията. Счита доводите на жалбоподателя относно действията на частния съдебен изпълнител за неотносими към предмета на настоящия спор. Излага, че след подаване на заявление от жалбоподателя на 22.12.2025 г. изплащането на пенсията е било възстановено с разпореждане от 29.01.2026 г., считано от датата на спирането, поради което счита, че правният интерес от оспорването е отпаднал.

Прави искане съдът да отхвърли жалбата като неоснователна, а при условията на евентуалност – да прекрати производството по делото поради липса на правен интерес. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. М..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, и извърши служебна проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.04.2024 г. А. Е. В. е подал заявление за отпускане на пенсия и/или добавка, по което е образувано пенсионно производство пред ТП на НОИ – С.-град. Към заявлението са приложени експертно решение на ТЕЛК № 90747 от 28.02.2024 г., трудова книжка, удостоверения за осигурителен стаж и осигурителен доход и други относими документи.

На 29.05.2024 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН], с което на А. Е. В. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 1 КСО, считано от 01.02.2024 г. - датата на инвалидизирането.

На 03.10.2025 г. длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град е издало Разпореждане № 730907/79, с което на основание чл. 95, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 98, ал. 1 КСО е спряно изплащането на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на А. Е. В., считано от 01.02.2025 г. Като фактическо основание за издаване на разпореждането е прието, че пенсионерът не е получавал пенсията си повече от шест месеца.

На 17.11.2025 г. А. Е. В. е подал жалба срещу Разпореждане № 730907/79 от 03.10.2025 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

На 25.11.2025 г. директорът на ТП на НОИ – С.-град е издал Решение № 2153-21-352, с което е оставил без уважение жалбата на А. Е. В. срещу Разпореждане № 730907/79 от 03.10.2025 г.

На 22.12.2025 г. А. Е. В. е подал заявление за възобновяване или възстановяване на пенсия, в което е заявил желание личната му пенсия за инвалидност да бъде възобновена или възстановена.

На 29.01.2026 г. длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град е издало Разпореждане № [ЕГН] за отпускане/изменение на пенсия, с което е възобновено на основание чл. 97 КСО изплащането на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на А. Е. В., считано от 01.02.2025 г., въз основа на заявлението, подадено на 22.12.2025 г.

В съдебно заседание е приета като доказателство справка от информационната система на Националния осигурителен институт за неизплатени и изплатени за минало време пенсии на жалбоподателя за периода до месец януари 2026 г. От същата се установява, че за месеците февруари, март, април, май, юни и юли 2025 г. по личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване са били извършвани начисления, както и удръжки по изпълнително дело № 20249240403953, като за всички посочени месеци е отразен статус „непотърсена“. За месеците февруари, март и април е отбелязано и „неизплатена“, а за месеците май, юни и юли – „лицето е изключвано“. Посочени са и остатъчни суми съответно в размер на 1,00 лв., 1,00 лв., 8,92 лв., 1,00 лв., 1,00 лв. и 90,88 лв. В справката е отразено още, че във „Ведомост 17“ липсват изплатени за минало време пенсии за периода от 01.2000 г. до 01.2026 г.

Оспореното решение е получено от жалбоподателя на 05.12.2025 г., а жалбата срещу него е подадена по пощата на 16.12.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 КСО.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение № 2153-21-352 от 25.11.2025 г. е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО директорът на ТП на НОИ се произнася по жалбите срещу разпорежданията на длъжностните лица по пенсионно осигуряване. Процесното решение е постановено именно в това качество, в рамките на предоставените му правомощия.

Актът е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за постановяването му, поради което не се установява нарушение на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2 АПК.

Не са налице и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От доказателствата по делото се установява, че административният орган е събрал относимите доказателства от административната преписка и е обсъдил доводите, изложени в жалбата срещу разпореждането. В решението са изложени мотиви относно приложението на разпоредбите на КСО, както и относно релевантните факти, обуславящи издаването на разпореждането за спиране на изплащането на пенсията.

Спорът между страните по делото се свежда до това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 95, ал. 1, т. 3 КСО.

Съгласно посочената разпоредба изплащането на пенсията се спира, когато пенсионерът не я е получавал повече от шест месеца. Разпоредбата е императивна и свързва настъпването на правната последица с обективния факт на неполучаване на пенсията за посочения период, без да поставя като условие причината за това.

От събраните по делото доказателства, включително приетата в съдебното заседание справка от информационната система на Националния осигурителен институт, се установява, че за периода от месец февруари 2025 г. до месец юли 2025 г. по личната пенсия за инвалидност на жалбоподателя са били налице начисления, но по делото не се установява сумите да са били реално получени от него. Напротив, в справката за всеки от месеците февруари, март, април, май, юни и юли 2025 г. е отразено, че пенсията е „непотърсена“, като липсват данни за извършено изплащане на пенсия за минало време. Следователно към датата на издаване на разпореждането – 03.10.2025 г., е бил налице период, надхвърлящ шест месеца, през който жалбоподателят не е получавал пенсията си по смисъла на чл. 95, ал. 1, т. 3 КСО. При това положение административният орган правилно е приел, че е осъществен фактическият състав на цитираната разпоредба и законосъобразно е постановил спиране на изплащането на пенсията.

Доводите на жалбоподателя, основани на твърдяна несеквестрируемост на пенсията и незаконосъобразност на предприети изпълнителни действия, са неотносими към предмета на настоящото производство. Дори да се приеме, че са били предприети действия по принудително изпълнение, те не изключват приложението на чл. 95, ал. 1, т. 3 КСО, доколкото законът не поставя причината за неполучаването като елемент от фактическия състав. Наред с това законосъобразността на действията на частния съдебен изпълнител подлежи на самостоятелен контрол по реда на чл. 435 и сл. от Гражданския процесуален кодекс и не може да бъде проверявана инцидентно в настоящото производство. Следва да се обърне внимание и че оплакванията на жалбоподателя са насочени срещу запор върху банкова сметка, докато от административната преписка се установява, че пенсията е изплащана чрез пощенска станция.

Неоснователно е възражението на ответника за липса на правен интерес от оспорването. Действително по делото се установява, че след подаване на заявление от страна на жалбоподателя на 22.12.2025 г. е издадено разпореждане от 29.01.2026 г., с което изплащането на пенсията е възобновено, считано от датата на спирането. Това обстоятелство обаче не води до отпадане на правния интерес от съдебния контрол върху законосъобразността на оспореното решение, тъй като с него се потвърждава разпореждането за спиране на изплащането на пенсията и същото е породило правни последици за жалбоподателя за определен период от време. Поради това съдът дължи произнасяне по същество относно неговата законосъобразност.

Оспореният акт съответства и на целта на закона. С разпоредбата на чл. 95, ал. 1, т. 3 КСО законодателят е предвидил преустановяване на изплащането на пенсия при продължително неполучаване, като възобновяването се извършва по реда на чл. 97 от същия кодекс след заявление от пенсионера. Именно в съответствие с този нормативен механизъм административният орган е постановил спирането, а впоследствие – след подадено заявление – е възобновил изплащането.

При така изложеното съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и целта на закона, поради което не са налице основанията за неговата отмяна по чл. 146 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, в полза на Националния осигурителен институт – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. В., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-352 от 25.11.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА А. Е. В., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Националния осигурителен институт, [населено място], [улица] разноски по делото в размер на 100 (сто) евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

